

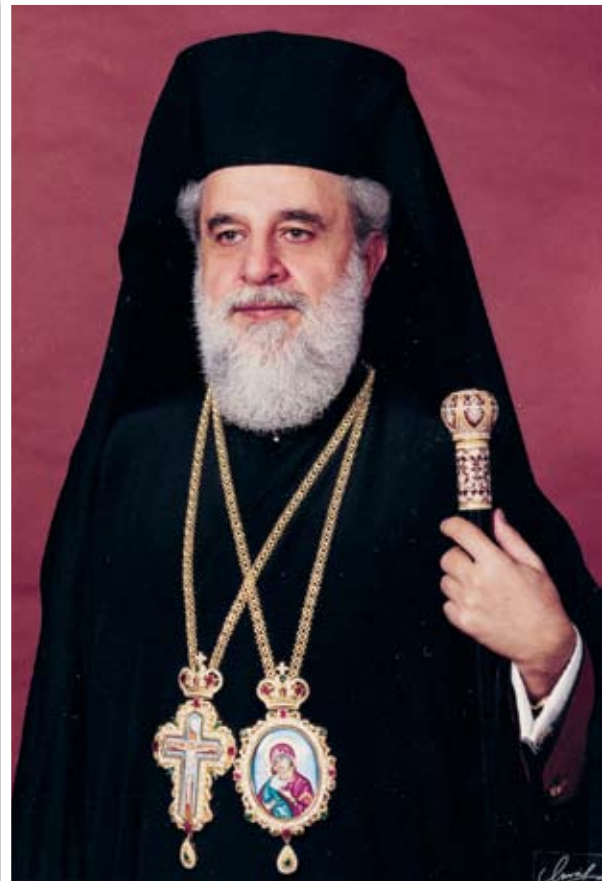

«ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΥΔΟΚΙΑ...»

● Του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρου

Χαρμόσυνη καί πανηγυρική ανέτειλε καί πάλι σ' όλόκληρο τόν κόσμο ή έόρτια ήμέρα τών Χριστουγέννων, πού μάς ανάγει πρós τή σπουδαία καί φοβερή έκεινη ώρα τής ιστορίας, κατά τήν όποίαν επί Καίσαρος Αύγουστου, έν Βηθλεέμ τή πόλει, γεννήθηκε από τήν Παρθένο Μαρία ό Υίός του Θεού καί Λυτρωτής του κόσμου, ό Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός.

Καί φέτος άντήχησε στά πέρατα τής οίκουμένης τό χαρμόσυνο καί συγκινητικό προσκλητήριο τής Έκκλησίας μας: **«Δεύτε ίδωμεν πιστοί, πού έγεννήθη ό Χριστός»**, καί έκατομμύρια εύσεβών χριστιανών σ' όλόκληρο τόν κόσμο, μέ καρδιές παλλόμενες από παλμούς ιερās συγκίνησης, **«έν ύμνοις καί ψόδαϊς πνευματικαῖς»** πανηγύρισαν τήν κατά σάρκα Γέννηση του Υίου του Θεού, ψάλλοντας τόν ουράνιο άγγελικό ύμνο **«Δόξα έν ύψίστοις Θεώ καί επί γής ειρήνη έν ανθρώποις εύδοκία»** (Λουκ. β' 14). Δίκαια δέ χάρει καί άγάλλεται σύμπασα ή οίκουμένη, γιατί μοναδικό είναι καί τό γεγονός αυτό, πού άλλαξε τόν ροήν τής ιστορίας καί προκάλεσε τήν μεγαλύτερη έκρηξη πνευματικών άληθειών καί έσωτερικών αναζητήσεων πού γνώρισε ή ανθρωπότητα στή διαχρονική της πορεία. Μέσα στή σιωπή καί τή γαλήνη τής ιερās εκείνης νύκτας τής γεννήσεως, ό Ιησούς Χριστός εισέρχεται στό δράμα τής ιστορίας, ως **«μεγάλης βουλής άγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, έξουσιαστής, άρχων ειρήνης, πατήρ του μέλλοντος αιώνας»** (Ήσ. 9, 5), καί λύνει τήν περιπλοκή τής άμαρτίας καί δίνει διέξοδο στήν άπορία τής ζωής καί προορισμό στήν ανθρωπίνη περιπέτεια. Από τής κοσμογονικής εκείνης στιγμής τής ένανθρωπήσεως του Υίου καί Λόγου του Θεού, τήν όποίαν οι άγγελοι του ουρανού ύμνησαν ως **«εύδοκίαν έν ανθρώποις»**, τά νεύρα τής άμαρτίας παρέλυαν, ή τυραννική έξουσία του διαβόλου καταλυόταν, ό πρίν άβατος για όλους παραδείσος άνοιγε, ό ανθρωπος μέ

τους άγγέλους αναμιγνυόταν, ή ανθρωπίνη φύση μας πρós τόν βασιλικό θρόνο άνυψωνόταν, τό δεσμοτήριο του άδη άχρηστευόταν καί ό θάνατος καταργείτο. Η σάρκωση του Θείου Λόγου σήμανε τή θέωση τής ανθρωπίνης φύσεως. Μέ τήν πρόσληψη του ανθρωπίνου σώματος από τόν ένανθρωπήσαντα Θεό, έγινε συμμετοχή του ανθρωπού στήν θεότητα. Μέ τόν τρόπο αυτό καί ή ανθρωπίνη σάρκα αγιάστηκε, αφθαρτοποιήθηκε καί άθανατίστηκε. Για τόν πιστό χριστιανό ό θάνατος δέν είναι πιά ή φρικώδης άποσύνθεση τής μορφής καί πάσης όψεως, αλλά έξοδος από τόν

χρόνο πρὸς τὴν αἰωνιότητα, ἀποδέσμευση τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ ὑλικά της δεσμά καὶ «**Ἀνάστασις εἰς καινὴν κτίσιν**».

Ὁ Χριστός, λοιπόν, ἦλθε στὴ γῆ γιὰ νὰ ἀποσπάσει ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ τό κακὸ, καὶ νὰ ἀνυψώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς ἀσφυκτικούς χώρους τοῦ ὑλικοῦ κόσμου πρὸς τοὺς ἀπαστράπτοντες οὐρανοὺς τῆς αἰωνιότητος. Ἦλθε στὴ γῆ γιὰ νὰ δωροφορήσει στὸν ἀνθρώπινο νοῦ τὸ θεμέλιο τῆς Ἀλήθειας καὶ γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν «**Θείαν Εἰκόνα**» τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν ἠθικὴ του πρόοδο καὶ τὴν ἐσωτερικὴ του συνεχῆ ἀνοδο. Ἦλθε ἀκόμη γιὰ νὰ ἀναπλάσει καὶ νὰ συντάξει εὐρυθμὰ τὴν κοινωνία, διδάξας ν' ἀποδίδωμεν «**τὰ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ**» (Ματθ. κβ' 21). Καὶ τέλος, ἦλθε στὴ γῆ, σαρκώθηκε, δηλαδή, καὶ ἔγινε παιδί καὶ ἔζησε ὡς ἄνθρωπος καὶ γνώρισε ὅλο τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη τοῦ κόσμου καὶ ἀνέβη στὸ σταυρό, γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός, τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι ὁ «**εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ**» (Κολ. α' 20) τοὺς ἀνθρώπους μέ τὸ Θεό καὶ μεταξύ τους, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄγγελοι κατὰ τὴ νύκτα τῆς Γεννήσεως τοῦ τόν ἐπευφήμησαν καὶ τόν ἐδοξολόγησαν ὡς «**ἐπὶ γῆς εἰρήνην**».

Καὶ ὅμως, σήμερα, δύο καὶ πλέον χιλιάδες χρόνια μετὰ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ἐνστερνίστηκε ἀκόμη στὸ σύνολό της τὴ σωτηριώδη διδασκαλία τοῦ Θείου Βρέφους, ὡς τὸ μόνο περιπόθητο ἰδεῶδες της, γι' αὐτὸ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πάσχει, νὰ δυστυχεῖ καὶ νὰ ὑποφέρει. Σήμερα, σέ μιὰ ἐποχὴ πού ἡ θαυμαστὴ ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας μηχανοποιεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὴ σφραγίζει μέ τὴ σφραγίδα τοῦ ὕλισμου καὶ τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, ὁ κόσμος ἔχει δυστυχῶς χαράξει πορείαν ζωῆς ἄνευ Θεοῦ καὶ ζεῖ καὶ ὀδοιπορεῖ ὑπὸ τὸν ἀδελφοκτόνο ἀστερισμὸ τοῦ Κάιν. Μίσση, ζηλοτυπίες, ἔριδες, φθόνοι, ἀπληστία, χρηματολατρεία, αἰσθήματα ἐκδικήσεως, ὕλισμός, αἰσθησιοκρατία, ἀλκοολισμός, ναρκωτικά, βία, ἐγκληματικότητα καὶ πολλὰ ἄλλα κρατοῦν δέσμιους πολλοὺς σημερινούς ἀνθρώπους. Καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ ἀπλώνεται ἀπὸ τὰ ἄτομα στὶς κοινωνίες καὶ στοὺς λαούς. Πόλεμοι αἱματοκυλίου τὰ ἔθνη καὶ βάνανσα καταπατοῦνται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἐνῶ ἡ ἀνθητικότητα καὶ οἱ φυλετικές διακρίσεις μάχονται τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. Σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα, παρ' ὅλες τίς τεράστιες προόδους καὶ κατακτήσεις της, παρά τίς διακηρύξεις τῆς πίστεώς της στὰ ἱερά ἰδεῶδη τῆς ἀνθρώπινης εὐγένειας, ἐπανέρχεται ἐκάστοτε στὴν εἰδωλολατρεία τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς ὑλικῆς ἰσχύος, τῆς βίας καὶ τῆς τρομοκρατίας, ὡς ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. Σήμερα τὰ οἰκονομικά καὶ

πολιτικά συμφέροντα ὀδηγοῦν τοὺς μεγάλους τῆς γῆς σέ πράξεις πού δὲν συμβιβάζονται μέ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων λαῶν. Φενακίζου σήμερα οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου τούτου τοὺς λαούς καὶ ποδοπατοῦν ἀπροκάλυπτα ὅλες τίς μεγαλόστομες διακηρύξεις τους γιὰ τίς ἀρχές πού πρέπει δῆθεν νὰ διέπουν τὴν ζωὴ τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Σήμερα τὸ δίκαιο ἔχει καταντήσει βία, ἀκόρεστη πλεονεξία, στυγνὴ ἐκμετάλλευση καὶ ἐπαίσχυντη δουλεία.

Καλύτεροι μάρτυρες τῆς κυνικῆς αὐτῆς ὑποκρισίας τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, εἴμαστε ἐμεῖς, οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου, πού γιὰ 36 τώρα χρόνια βλέπουμε, μέ ὀργή καὶ ὀδύνη, τὴν πατρίδα μας νὰ στενάζει κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ πῆμα τοῦ βάρβαρου ἀσιάτη, ἐνῶ οἱ πλανητάρχες καὶ οἱ εὐρωπαϊστὲς ἐθελοτυφλοῦν στὴ δικαιοσύνη καὶ ἐπικροτοῦν τὴν ἀδικία καὶ ζουγκλοποιοῦν τὴν ζωὴ. Εἴμαστε ἐμεῖς πού κουρασθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀποτελεμάτωση τοῦ ἐθνικοῦ μας προβλήματος καὶ τὸν ἐμπαιγμὸ καὶ δυσπιστοῦμε πιά ἀπὸ τίς ἄκαρπες πρωτοβουλίες πού κατὰ καιροὺς ἀναλαμβάνονται.

Ὅμως βέβαιοι ὄντες, ὅτι «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν ἐστίν», ἄς μὴ ἀπογοητευόμαστε ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ἐπικράτηση τῆς ὑλικῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἀδικίας. Ἄς ἀντλήσουμε ἀπὸ τὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ παραμυθία καὶ θάρρος, καὶ ἄς συνεχίσουμε σταθερὰ τὴν αἱματόβρεκτη πορεία πρὸς τὴν ἐλευθερία, ἐμμένοντες στὴν πατρώα μας πίστη, στὶς ἱερὲς ἀξίες καὶ παραδόσεις μας καὶ στὰ ἀγνά ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, τὴν ὁποῖαν εὐαγγελίστηκαν οἱ ὕμνωδοῦντες ἄγγελοι κατὰ τὴ νύκτα τῆς Θεῆς Γεννήσεως, τότε μόνο θὰ ὑπάρξει, ὅταν δεχθοῦμε μέσα μας ὅλη τὴν θεῖαν ἀλήθεια καὶ ὅλο τὸ οὐράνιο πλήρωμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου.

Μία καὶ μοναδικὴ εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς γιὰ τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαούς, ὁ Χριστός: «**οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς**» (Πράξ. δ' 12).

Μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό, ἡ ζωὴ, παρ' ὅλες τίς φαινομενικὲς ἐπιτυχίες, στὸ βάθος της εἶναι τραγικὴ. Χωρὶς τὸν Χριστό κάθε μας προσπάθεια πρὸς αὐτοβελτίωση καὶ πρὸς κατάκτηση τῆς εὐτυχίας εἶναι μάταιη, τὸ δὲ ὄνειρο τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου ἀποβαίνει χίμαιρα.

Μία εἶναι ἡ ἀναντίρρητη ἀλήθεια, ὅτι τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου θὰ τὴν χαρίσει μόνο «ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης», Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον κατὰ τὴ νύκτα τῆς γεννήσεώς Του οἱ ἄγγελοι ἐπευφήμησαν καὶ ἐδοξολόγησαν καὶ ἀνύμνησαν ὡς «**ἐπὶ γῆς εἰρήνην**».